

**ЗІ СВЯТОМ,
ДОРОГІ
ЖІНКИ!**

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Малюнок студентки першого курсу філологічного факультету Т. Смирнової.

ЗІБРУ НАУКОВІ КОСТРИ

ОРГАН ПАРТКОМУ, РЕКТОРАТУ, ПРОФКОМУ ТА КОМІТЕТУ ЛКСМУ ОДЕСЬКОГО ОРДЕНА ТРУДОВОГО ЧЕРВОНОГО ПРАПОРА ДЕРЖАВНОГО УНІВЕРСИТЕТУ імені І. І. МЕЧНИКОВА.

РІК ВИДАННЯ XXXIX

№ 9 (1145)

7 БЕРЕЗНЯ 1974 р.

Ціна 2 коп.

Жінці-матері, вірній подрузі, доњиці у перше свято весни несуть чоловіків перші квіти. Це данина великої шані жінкам, великої любові до наших подруг. Вони заслужили цю шану і любов свою працею, самовідданістю.

Для радянських жінок, жіночко соціалістичних країн 8 березня—велике і радісне свято, свято торжества ідей розкріпачення жінки. Керуючись вказівками В. І. Леніна про шляхи здійснення жіночого питання, Країна Рад забезпечила рівноправне становище жінки в усіх сферах державної, суспільної і трудової діяльності.

Героїчними трудовими подвигами славиться шлях радянських жінок нашої Батьківщини. Активну участь у господарському та культурному житті республіки беруть жінки Радянської України. В кожній галузі господарства, у всіх сферах виробництва є жінки—справжні майстри своєї справи.

Великий внесок у розвиток вищої освіти, сучасної науки роблять жінки університету, сумісно вчаться студентки, готуючись до виконання найвідповідальніших завдань народу.

Невтомна праця радянських жінок високо оцінена Комуністичною партією і Радянським урядом. За досягнуті успіхи в галузях народного господарства та культури, за бойові подвиги та мужність, проявлені в роки Великої Вітчизняної війни, 1726 тисячам жінок країни вручено ордени і медалі. Серед народжених—91 жінка удостоєна звання Героя Радянського Союзу, 3900—Героя Соціалістичної Праці, 24 жінки одержали це звання двічі. Більш як 500 жінкам присуджено Ленінські та Державні премії.

Радянські жінки—активні борці за мир та співробітництво між трудящими жінками усього світу.

Мета політики партії полягає в тому, щоб радянська жінка дісталася нові можливості і для виховання дітей, і для більшої участі в громадському житті, відпочинку і навчанні, для ширшого призначення до благ культури.

Повсякденна турбота партії та уряду СРСР окриє радянських жінок-трудівниць на нові звершення у комуністичному будівництві.

ІНФОРМАЦІЙНЕ ПОВІДОМЛЕННЯ про ХХII з'їзд Ленінської Комуністичної Спілки Молоді України

5 березня 1974 року о 10 годині у Жовтневому палаці культури столиці України почав роботу черговий, ХХII з'їзд Ленінської Комуністичної Спілки Молоді України.

З'їзд відкрив перший секретар ЦК ЛКСМ України А. М. Гіренко.

Делегати одностайно обрали президію з'їзду.

Під звуки маршу до залу вносяться прapor республіканської орденів Леніна, Жовтневої революції та Червоного прaporу комсомольської організації, Пам'ятний прapor ЦК Компартії України, Пам'ятний прapor ЦК ВЛКСМ, перехідний Червоний прapor ЦК ВЛКСМ «За успіхи у виконанні рішень ХХIV з'їзду КПРС».

З великим піднесенням, під довгі не стихаючі оплески обирається почесна президія з'їзду в складі Політбюро Центрального Комітету Комуністичної партії Радянського Союзу на чолі з Генеральним секретарем ЦК КПРС товаришем Леонідом Іллічем Брежnevim.

З'їзд обирає секретаріат, редакційну та мандатну комісії.

Затверджується такий порядок денний з'їзду:

1. Звіт Центрального Комітету ЛКСМ України.

2. Звіт ревізійної комісії ЛКСМ України.

3. Вибори:

А) Центрального Комітету ЛКСМ України.
Б) Ревізійної комісії ЛКСМ України.

На з'їзді виступив з промовою, тепло зустрівши присутніми, член Політбюро ЦК КПРС, Перший секретар ЦК Компартії України тов. В. В. Щербицький.

Із звітною доповіддю Центрального Комітету ЛКСМ України виступив перший секретар ЦК ЛКСМ України А. М. Гіренко.

З'їзд заслухав звітну доповідь ревізійної комісії ЛКСМ України, з якою виступив її голова А. П. Садовенко.

З'їзд переходить до обговорення звітів Центрального Комітету ЛКСМ України та ревізійної комісії ЛКСМУ. В ньому взяли участь перший секретар Київського об'єму комсомолу А. М. Супрун, перший секретар Донецького об'єму комсомолу Г. П. Ханін, старшевар комсомольсько-молодіжної мартенівської печі заводу «Запоріжсталь» В. Я. Нечет, перший секретар Львівського об'єму комсомолу В. Б. Оклик, ланковий механізованої ланки по вирощуванню кукурудзи колгоспу імені Леніна Черкаського району Черкаської області, Герой Соціалістичної Праці Н. В. Прихно, перший секретар Севастопольського міському комсомолу Кримської області В. В. Безуглій.

Делегатів з'їзу тепло привітав льотчик-космонавт СРСР, Герой Радянського Союзу П. Р. Попович.

З'їзд заслухав доповідь мандатної комісії, з якою виступив голова мандатної комісії тов. А. І. Корнієнко.

Доповідь мандатної комісії затверджується одноголосно.

Під оплески делегатів і гостей до залу входять піонери. Юні ленінці виголошують слова привітання ХХII з'їзду ЛКСМ України.

В роботі з'їзу беруть участь члени і кандидати у члени Політбюро ЦК Компартії України товарищи М. М. Борисенко, Г. І. Ващенко, В. І. Дегтярьов, Н. Т. Кальченко, І. К. Лутак, О. П. Ляшко, О. А. Титаренко, В. Ю. Маланчук, Я. П. Погребняк, І. З. Соколов, В. В. Федорчук, В. М. Цибулько, члени уряду Української РСР, перший секретар ЦК ВЛКСМ Е. М. Тяжельников, льотчик-космонавт СРСР, Герой Радянського Союзу П. Р. Попович.

Сьогодні з'їзд продовжує роботу.

Дівчата
з факультету РГФ

ЛЕНІНСЬКЕ ПЛЕМ'Я

КОМСОМОЛЬСЬКА СТОРІНКА

Жила в сонячнім Миколаєві дівчина. Ходила в школу, любила купатися в ласкавих водах лиману, дивитися кінофільми, сперечатися з друзями... Все, як у багатьох її ровесниць. Та була у неї мрія, про яку вона нікому не говорила, а таємно виношувала в собі... Ця мрія з'явилася недавно — після того, як почала відвідувати факультатив з основ права, що вела Людмила Петрівна Бочкарьова. «Буду юристом», — вирішила дівчина.

І це рішення Люби Федчєр було твердим. Дівчина наполегливо готувала себе до професії юриста. Вже після закінчення школи, працюючи в міській бібліотеці імені Пушкіна, була одним з наактивніших членів лекторської групи, створеної при міськвідділі культури — читала лекції на правові теми (звичайно, поки що загального, оглядового характеру). Успіху лек-

може задовольнятися лише тією сумою знань, що одержує на лекціях, він повинен бути все-бічно розвиненою людиною — адже йому доводиться мати справи з різноманітними сторонами життя. І в цьому нас переконав особистий приклад наших викладачів, практичних працівників. Добре пам'ятаю виступ перед нами, тоді ще першокурсниками, прокурора області Г. М. Ясинського. І коли мені зададуть питання «дістати життя з кого» — скажу, не задумуючись: з Віктора Павловича Колмакова. Це була Людина з великої літери... Я не зустрічала ще людину, таку щедру душою, як він...

Розповідати про Любу — це значить розповідати про факультет. Бо з перших кроків в університеті її життя невід'ємно пов'язане з громадським життям юрфаку. З першого курсу на протязі трьох років обирається до складу

БУДУ ЮРИСТОМ

ПОРТРЕТ АКТИ- ВІСТА

комсомольського бюро факультету — спочатку відповідає за ідеологічний сектор, зараз — заступник секретаря бюро. Свідчення плідної роботи Люби Федчєр — грамоти комітету комсомолу університету. Влітку 1972 року — СБЗ «Одеса-72».

Минулого року разом з Людмилою Малюжко очолювала штаб «Трудове літо» факультету. Наказом ректора дівчатам за сумлінне виконання обов'язків була оголошена подяка і видана грошова премія.

Та розповідь була б неповною, коли не скажати про захоплення Люби опорою та балетом... У неї чудова фонотека, в якій зберігається понад чотириста дисків із записами кращих творів вітнезнаної зарубіжної класичної музики... І бібліотека, що налічує близько трьох тисяч примірників — твори російських, радянських письменників, класиків світової літератури.

І все це Любі поєднує з відмінним навчанням. Як я довідався, незабаром у Тбілісі відбудеться міжузівська наукова конференція, на якій третьокурсниця Люба Федчєр виступатиме з доповідлю...

Б. ПЕРЕЖНЯК.

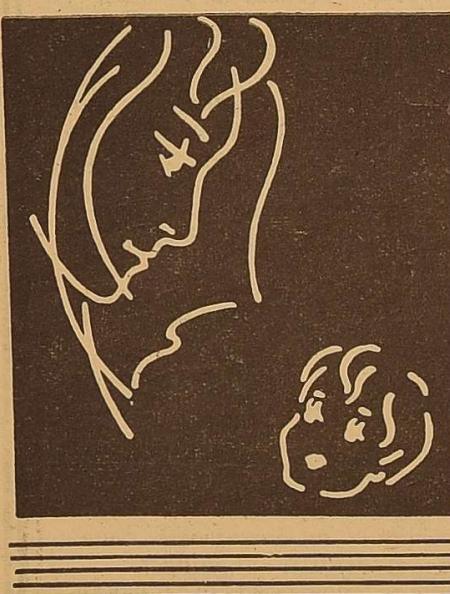
МАМИ

Руки срібні, руки золоті,
Мозоляєт, в плямочках чорнила.
Руки всім потрібні у житті
В них — людей непереборна сила.

Та ніякі, ну, ніякі в світі
Не замінять біцепси крищеві
Ніжні мамині долоні дітям,
З запахом їх, диво-чебрецевим

Заховай обличчя в ті долоні,
Склепи очі і відчуєш ти
Як несуть тебе казкові диво-коні
У казкові, сонячні світи.

О. ЖУРАВЕЛЬ,
студент II курсу юрфаку.

Малюнок до вірша О. Журавеля
зробила студентка третього
курсу факультету РГФ Наташа
Данилко.

ПРИСВЯЧЕНА
АКТИВІСТКАМ-
КОМСОМОЛКАМ,
КРАЩИМ СТУДЕНТКАМ

— Олю, ти бачила, коли нам сьогодні показували кристали, як вони горіли — переливалися? Бачила ті райдуги?

— О, так-так, Ірене. Це ж так було красиво! Мов смаргади на оксаміті...

Не будемо далі інтригувати читача назвами коштовних каменів, а познайомимо його з дівчатами. Це — студентки четвертого курсу фізичного факультету Ірен Кранніх та Оля Мойсеєва. Голосно, зі сміхом, перебиваючи одна одну, вони діляться враженнями від практичного заняття на кафедрі фізелектроніки — це там показували кристали...

Як виникла їх дружба? Ірен приїхала до нас з Німецької Демократичної Республіки. А познайомилися дівчата і здружилися — ще на першому курсі. Спільні навчання, лабораторні практикуми... Та ще більше зійшлися вони, коли почали спеціалізуватися на вивченні однієї з галузей фізики — фізичної електроніки. Ірені було важко. Та де там «було» — зараз не легко. При всіх знаннях російської мови, вона не може схопити всієї кількості тих термінів, що їм подають кожного дня. Переклад деяких вона не знаходить навіть у досконалих технічних словниках. Тоді їй допомагає Оля. І це велика допомога. Адже Оля простими зрозумілими словами пояснює Ірені певну назву чи фізичне явище.

Інколи доводиться показувати жестами, різними рухами. Жаль, що я не знаю німецької

ЯК ГОРІТЬ КРИСТАЛ

мови — вивчаю англійську, — розповідає Ольга Мойсеєва.

— Та Ірен молодеце. Вона завжди докопається до самої глибини матеріалу. І російською мовою вона вже володіє прекрасно.

Завдяки своїй наполегливості та допомозі подруг, Ірен домагається успіхів. І в свою чергу допомагає Ользі. І не тільки в навчанні. Вона, наприклад, відмінно готує страви. Ольга зізналась, що раніше не вміла цього, а Ірен навчила її куховарти.

Ірен часто розповідає Олі про свою батьківщину — НДР. Родом вона з невеличкого містечка Лангевізена, що в Тюрингії.

Вона дуже задоволена тим, що навчається в радянському вузі, з радянськими юнаками і дівчатами. У Ірени багато подруг і знайомих. Та найкраща з них — Оля. Удвох вони вчаться, сперечаються, відпочивають. Цікава деталь: свята обох республік (і СРСР, і НДР) є святами для обох, як для Ірени, так і для Ольги, — відзначають разом. І, звичайно ж, 8 Березня вони будуть разом за святовим столом...

Отака дружба двох студенток-фізиків. С. КОМАР, студент I курсу філфаку, слухач ШМЖ.

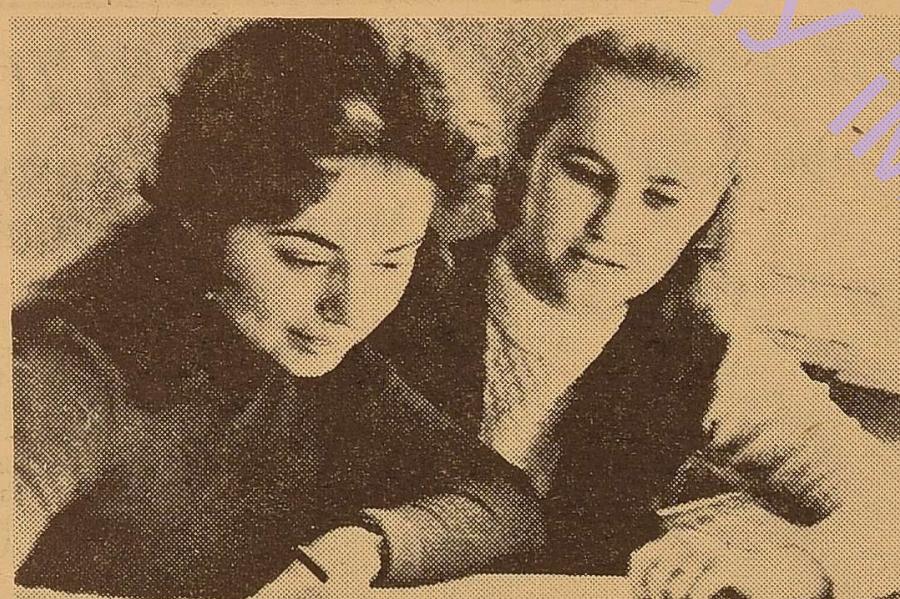
ентузіазм кипить в неї. «Наше джерело енергії, наш неспокій», — жартома говорять про неї дівчата.

Люда Чистова. Зовні спокійна. Нешвидка, але чітка, аргументована розповідь. Подруги, не змовляючись, одностайно називають її основну рису: вміння бути твердою і до кінця послідовною в усьому — великому й малому. А ще — чуйне серце, турбота про інших.

Іра Крепа. Теж, як у Жені — енергії — хоч відбувляй. Метка, непосидюча, «веселість і творчість в Ірі закладені, мабуть, ще з дитинства» (слова подруг). А у Іри — важливі громадські обов'язки: вона член профбюро факультету. «Вміє турбуватися про людей» — таку найвищу оцінку дають її однокурсниці.

Б. АРКАДЬЄВ.

ДІВЧАТА З ФАКУЛЬТЕТУ РГФ

Подих гінця весни — першого березневого дня — до нас, в редакцію «ЗНК», занесли... п'яте дівчат з факультету романо-германської філології.

А почалося все з дзвінка. Телефонного дзвінка декану факультету РГФ професору В. А. Кухаренко:

— Валеріє Андріївно, готовується святковий номер...

І потім наш фотокореспондент О. Левіт біля дверей факультету РГФ, на ходинках і в аудиторіях — «чатував» на тих, чиї прізвища прозвучали в розмові з деканом.

Та ось дівчата — в гостях у редакції. Знайомимося.

— Наташа Костюк.
— Іра Крепа.
— Люда Чистова.
— Наташа Данилко.
— Женя Мухіна.

Всі — третьокурсниці. Всі — закохані в англійську мову. Обидві Наташі й Люда — одеситки. Женя приїхала вчитися з Дніпрордзинська, Іра — з Миколаєва. І ще ми знали, що дівчата добре вчаться: склали екзамени лише на «відмінно» й «добре».

Ось і все, що попередньо нам було відомо. І тому дівчатам було запропоновано: «Колектив-

ний портрет. Кожна з вас розповідатиме про подругу».

Наташа Костюк. З перших хвилин розмови прийшло несподіване визначення: «дівочий комісар». Розсудливість, жодного зайвого слова — точні, конкретні штрихи-характеристики по-

друг, якісні внутрішні впевненості, що йде від усієї її невеликої постаті — ось що відрізняє її. «Наташа — душа», «наша совість» — так називають Наташу подруги. «З нею завжди про все можна поговорити, порадитися. Потрібна допомога — йди до Наташі», — додають інші.

Женя Мухіна. У її руках, постаті відчувається якесь особливість елегантності. Так, мабуть, і повинно бути — адже Женя — кандидат в майстри спорту з художньої гімнастики. Та коли вона розмовляє, мимоволі заслухавшися — така пристрасть, такий

нафото О. Левіта: Уважно спостерігає Люда Чистова, як під вмілою рукою Наташа Данилко народжується малюнок.

2. «Ану, дівчата, дивіться-но сюди!». Біля дошки Наташа Костюк, Іра Крепа і Женя Мухіна.

ЗА НАУКОВІ КАДРИ

НЕСПОКІЙНИЙ ХАРАКТЕР

Близько десяти років працює в нашому університеті Нонна Михайлівна Шляхова. Вона належить до того типу людей, яким до всього є діло. Її енергії, захопленості справою можна позаздрити.

Робота викладача, до якої вона ставиться з усією серйозністю і любов'ю, стала тим, без чого не мислить свого життя.

З університетом у Нонни Михайлівні з'язане її творче зростання. Тут вона написала дисертацію і успішно захищила. Ставши доцентом кафедри теорії методики літератури, всю силу таланту педагога вона спрямувала на підготовку молодих фахівців — учителів середньої школи. Курси лекцій, які читає Н. М. Шляхова, — то творчий пошук. Їх студенти слухають з особливою увагою, бо вона прекрасно володіє методикою викладу матеріалу.

Лекція, вважає викладач, — то початок творчої роботи студентів, яка повинна продовжуватися в науковому гуртку, яким вона керує, знаходячи цікаві форми ведення його, виносячи на обговорення теми, які збуджують творчу думку, запалюють молоді уми.

Справедливість, принциповість, чуйність характеризують Н. М.

Шляхову як члена партії Леніна. Ділові її якості, велика людяність, турбота про людей, вболівання за справи факультету комуністи оцінили й обрали її секретарем партійного бюро. Турбота стало більше. Та не скажиться на неспокійнім житті Нонни Михайлівни, навпаки, знаходить в ньому радість, бо що приносить людині щастя, як не усвідомлення того, що ти потрібен, що є корисним.

Прекрасне весняне свято 8 Березня Н. М. Шляхова зустрічає в буденних турботах, але видається година й студенти, викладачі, співробітники вітатимуть свого викладача, порадника, партійного ватажка з Міжнародним жіночим святом і бажатимуть також енергії, творчого запалу в усіх її ділах. До них приєднуються всі ті, хто знає Нонну Михайлівну Шляхову — людину привітну й ввічливу, неспокійну і шукачу.

Колектив редакції вітає Нонну Михайлівну, а в її особі всіх студенток, викладачок і співробітниць факультету з сонячним, радісним святом 8 Березня. Всім — відмінного настрою, осо-бистого щастя, успіхів в навчанні та великих наукових відкритів.

ПОДОРОЖ У ШЕВЧЕНКОВ КРАЙ

ДО 160-РІЧЧЯ
З ДНЯ НАРОДЖЕННЯ
Т. Г. ШЕВЧЕНКА

З групами студентів мені довелось побувати в різних районах нашої республіки. Не раз виїздили в ті краї, з якими з'язані життя, творчість наших класиків-письменників. Вже побували на землях Івана Франка і Лесі Українки, Ольги Кобилянської і Михайла Коцюбинського. Кілька років тому ми виїздили на збір фольклорних матеріалів у Шевченкові краї. Хай за во-дою сплив час, але побачене, почуто і відчуто не підвладне часові. І сьогодні перед очима постає жива картина тієї пам'ятної практики на Черкащині.

Ранньою годиною ми залишаємо в Черкасах вагон. Місто — один з мальовничих кутів України, що розкинулось на березі Дніпра. Перші сторінки його губляться в сивій давнині.

Нині це місто великої хімії і новобудов.

Шануючи пам'ять великого Кобзаря, черкасці в центрі міста збудували йому пам'ятник — піраміда, що піднімається вгору

— це меморіал загиблим кирилівцям в роки Великої Вітчизняної війни.

Серед них багато з прізвищами «Шевченко». Натруджені людські руки оздоблюють квітами цю святиню народного патріотизму.

Автобус зупиняється в центрі села. І зразу ж перед нами постав велетенський пам'ятник — піраміда, що піднімається вгору

— це меморіал загиблим кирилівцям в роки Великої Вітчизняної війни.

Серед них багато з прізвищами «Шевченко». Натруджені людські руки оздоблюють квітами цю святиню народного патріотизму.

Ідемо до Шевченковівських місць, до всенародної святині.

Добрим гідом музею, як і по всіх шевченковівських місцях, стала правнучка поета (директор музею) Валентина Терентіївна Шевченко. Підходимо до того

місця, де стояла батьківська хата

«бедна, стара белая хата, с потемневшою соломеною крышею и черным дымarem» («Княгиня»), малюючко якої власно-

руч зробив Шевченко. Пізніше

хата згоріла, на її місці племінники поставили млинний камінь з написом: «Тут була хата

Т. Г. Шевченка». А поряд зарадянського часу поставлено ще й новий обеліск.

Уважно оглядаємо кожен експонат музею, який був відкритий до 125-річчя з дня народження Т. Г. Шевченка. Оглядаемо журнал записів відвідувачів. Нас особливо схвилювали два

сккупі записи: «Ми повернемось, Тарас Григоровичу. Капітан Борисенко. Серпень 1941 року».

«Ми повернулись. Лейтенант Жданов. Січень 1944 р.».

Виходимо з музею і перед на-

ми постає зелений амфітеатр, а

поки що стежка збігає вниз, по

якій бігав босоніж майдутний

поет — там розкішні кущі калини, копанка, зарослі, в які ховався Тарас від злой мачухи.

Стоїмо біля могили матері Та-

раси. В давні часи не раз рід-

них ховали на своїй садибі.

Не судилось Катерині Юхимівні

стати свідком великого подвигу

людського свого сина. А навколо

сад і сад. І завжди здавалося

Шевченкові, що кращого саду,

як в його рідній Кирилівці, і не

знайти. Ідемо повз берег струм-

ка і перед нами порізаний яр-
ками вигин, тут малій Тарас пас
ягнят...

Валентина Терентіївна веде нас в дяківську хату, де колись майбутній поет пізнавав перші азии науки. Половина хати згоріла, збереглася лише класна кімната. Щоб зберегти врослу в землю криту соломою хатинку, її взято під шкляний ковпак. Далі нам показують дуб, посаджений в 1914 році з нагоди 100-річчя на садибі брата Йосифа. Ідемо в центр села. Привітно дивиться на прибулих з п'едесталу Шевченко. А поряд — просторий будинок культури, що дійсно є вогніщем культури в цьому краю. Тут створено зал історії села. Вдвигаємося в галерею портретів колгоспників, удостоєних урядових нагород. І знову — прізвища — Шевченко.

В центрі села стоїть могила воїнів, які полягали в роки громадянської та Великої Вітчизняної війни. Серед них багато з прізвищами «Шевченко». Натруджені людські руки оздоблюють квітами цю святиню народного патріотизму.

На другий день групами, по одній пішли мої студенти по фольклор. Ніна Понук, Олена Ободинська, Наталя Гарбуз, Галина Загороднюк, Наталя Вовченко, Наталя Мушинська та ін.

Наше перебування в Шевченковівському співпало з традиційним святом Купала. Молоді збиралі фольклору стали свідками того, як на воді ставків запалили купальські вогні, як далеко не з власної волі у воді опинилися Йван та Марія (щоб йому одному не було там нудно). В такому природному виконанні літніх жінок студенти чули старовинні купальські пісні, ряд з яких тоді ж було записано.

Побувили студенти й в навколошніх селах — Моринцях, Будищах, Вільшані, в Корсуні-Шевченковському.

Практика наближалась до кінця. Хотілось би ще і ще пожити там. Тепер тільки й записувати народні пісні, легенди, прислів'я та приказки, спогади — налагодився контакт з населенням.

Знову йдемо на садибу Шевченка, прохаемо з цим легендарним краєм. Дехто бере як найдорожчий сувенір пригорішню шевченковської землі. Ідемо по своїх домівках і кожен несе в своїй душі частку величної пам'яті народу про нескороного титана багатонаціональної Землі Руської.

П. МАРКУШЕВСЬКИЙ,
доцент кафедри української
літератури.

творістю присутнім розповів доктор П. Т. Маркушевський.

У своєрідній лекції-концерті виступили заслужена артистка УРСР Н. Ващенко, артисти О. Строганова, М. Гурбій, В. Литвиненко, М. Малахатка й інші.

З ЧОГО ПОЧИНАЄТЬСЯ НАУКА?

З лекції професора, на яку вперше поспішає студент? Чи з бібліотеки, без послуг якої студентові не можна йти на чергове заняття? Чи, може, першоосновою всього є наукова творчість вченого? Але чи можлива ця творчість без допомоги бібліотеки?

Кожен скаже, що справжнє навчання в університеті неможливе без опанування відповідною літературою і без того, щоб студент навчився сам стежити за розвитком науки свого професію і не оволодів би бібліографічним апаратом, не став би постійним читачем бібліотеки.

Ось чому бібліотеки у вищій школі не можуть бути лише складом книг. І наукова, і студентська бібліотеки нашого університету мають працювати і працюють як творчі установи. Більше того, бібліотеки виконують дуже важливі педагогічні функції — разом з кафедрами допомагають студентам оволодіти науковою, виховують у них любов до своєї майбутньої професії, до знань. Та ї сама праця з книгою є досить ефективним засобом трудового виховання, пристягнення студентові дуже важливих рис радянського фахівця — любові до праці, творчого підходу до науки й виробництва.

Наші бібліотеки з кожним роком підносять творчий і педагогічний рівень своєї роботи. Проце-свідчить і відгуки студентів та викладачів університету, і та різноманітна робота, що проводиться бібліотеками по збагаченню їх новою літературою, популяризації нових видань, широка організація різних виставок, консультивативна робота із студентами, аспірантами й викладачами.

Хороше враження справляє стиль обслуговування читачів: уважне й чуйне до них ставлення, прагнення якнайкраще виконати замовлення студен-та чи викладача.

В бібліотеках працюють вели-кі колективи кваліфікованих лю-дей. Багато з них є вихованцями нашого університету, добре знають потреби і характер робо-ти фахівців і кафедр, які во-ни обслуговують.

Працюють у наших бібліотеках переважно жінки. І зараз, відзначаючи Міжнародне жіноче свято — 8 Березня, варто скла-ти тепле слово про тих, хто з особливою любов'ю працює і

Л. ЛОСЄВА,
професор.

